

Papers

Publicació de la Lliga dels drets dels pobles

L'ÀFRICA MÉS A PROP

El Grup Àfrica Negra de la Lliga va tornar a apropar la diversitat cultural i humana de l'Àfrica al públic sabadellenc amb l'exposició cedida per l'organització Intermon "Àfrica més a prop". La mostra, que es centrava en les joguines fabricades pels infants africans amb material de rebuig, es va poder visitar al Casal Pere Quart del 20 de març al 3 d'abril.

L'exposició, que es dirigeix principalment a escolars, va ser visitada per 19 grups de 7 escoles de Sabadell, amb un total de 532 alumnes, xifra que es pot considerar un èxit. Els grups rebien les explicacions d'un monitor especialitzat. Al llarg de les prop de dues setmanes, unes 300 persones més van interessar-se pel contingut de la mostra, organitzada amb el suport de l'Ajuntament de Sabadell.

La inauguració va anar a càrrec del president d'ETANE (Equip de Treball Àfrica Negra a l'Ensenyament) Edmundo Sepa, que va fer una dissertació sobre la importància del joc en la infància, una etapa de la vida molt més curta a l'Àfrica perquè ben aviat cal assumir responsabilitats familiars i en el treball. Això fa, segons Sepa, que alguns comentin que els africans són com "nens grans".

L'exposició contenia unes 60 joguines fabricades amb molta imaginació i destresa a partir de ferros, llaunes, fustes i altres materials de deixalles, tot un exemple d'aprofitament dels recursos i de reciclatge. Una segona part consistia en uns plafons informatius que explicaven la vida quotidiana a l'Àfrica a través de la història de la Noaga, una nena de Burkina Faso, i

Mostra "Àfrica més a prop" al Casal Pere Quart.

també s'hi afegia multitud de dades sobre la història, cultura i situació actual dels països de tot el continent. Entre els recursos disponibles hi havia un programa d'ordinador amb una base de dades sobre països de fàcil consulta, un mapa amb preguntes i respostes i un monitor de televisió per on es projectaven vídeos relacionats amb l'exposició.

L'ÀFRICA NEGRA A LA UNIVERSITAT A L'ABAST

Les activitats del GAN, però, no s'aturen aquí i per al proper mes de maig hi ha previst un seminari de quatre sessions sobre l'Àfrica Negra, organitzat dins del cicle "La Universitat a l'Abast de Tothom", conjuntament amb l'Ajuntament de Sabadell i la Universitat Autònoma de Barcelo-

na (UAB). Els professors que impartiran el curs, tots ells de nivell universitari, són Miquel Vilaró i Güell, Josep Antoni Borrell i Kabunda Badi. Les sessions, a un preu total de 500 pessetes i obertes a qualsevol interessat, es desenvoluparan a Ca l'Estruch en dimarts i dijous a les 7 de la tarda, a partir del 7 de maig. El programa anunciat cobreix diferents aspectes del continent que es consideren essencials per a comprendre moltes de les problemàtiques actuals.

Els títols de les ponències són: Geografia econòmica i humana de l'Àfrica Subsahariana (7 de maig), Realitat cultural a la postcolonització (9 de maig), Història dels Pobles de l'Àfrica Negra: els conflictes entre les idees d'Estat i etnicisme (14 de maig), i Sistemes de pensament africà: mitologia, religió, i sincretisme (16 de maig).

Carles Cascón

Xile:

LA HISTÒRIA DE DANIELA

Oferim avui un breu article que ens ha fet arribar el representant de la Lliga dels Drets dels Pobles a Xile, Guillermo Rompentín. Creiem que en aquest article es reflecteix clarament quina és la situació de pobresa en què viu molta gent en aquell país sudamericà i com serveixen d'ajuda i són aprofitats els programes de cooperació que es realitzen amb el suport econòmic del nostre país.

Daniela Rojas, chilena, 13 años.

Entrar en la casa de Daniela, es traspasar el dintel de la pobreza que aqueja a una gran cantidad de habitantes de América del Sur, y que específicamente, según cifras oficiales, en Chile representa un 36,5 % de la población. La familia de Daniela está conformada por siete personas, los padres y cinco hijos, de los cuales ella es la del medio. Su casa consta de una habitación de cinco por dos metros, en la cual se distribuye la cocina, el comedor y un sillón; y de dos dormitorios en los cuales se reparten cinco camas, siempre alguno de los hijos debe dormir acompañado. El baño está fuera de casa, es un pozo con una taza de water.

La pobreza está presente en toda la casa, las ventanas son grandes bolsas de plástico puestas a modo de vidrios, el piso es madera colocada directamente sobre la tierra, sin embargo, en contraste, la limpieza y orden del lugar sobrecogen. Es la dignidad con la cual los habitantes de este lugar del mundo llevan la carga de la pobreza que les ha impuesto el sistema económico.

La mamá de Daniela debe trabajar algunas horas de la mañana, como empleada de casa y de esta forma ayudar al presupuesto familiar. Esta familia vive con aproximadamente 175 dólares mensuales, se ha calculado que en Chile para poder vivir mínimamente, una familia de cuatro personas debería tener ingresos por 375 dólares.

¿ De qué forma se mide la pobreza en Chile ?

El segmento de habitantes en condiciones económicas más frágiles se divide en indigentes y pobres. Los

indigentes son aquellos que tienen ingresos hasta casi 39 dólares (en Chile es un 8% de la población) y los pobres tienen ingresos de hasta casi 78 dólares (en Chile son un 28,5% de la población). El único factor de medición es el ingreso monetario de cada habitante y es indudable, que este sólo factor no necesariamente nos da una imagen de la situación real de cada familia chilena.

Daniela está dentro del segmento de la indigencia, sin embargo Daniela ha sido la persona que con mayor frecuencia, durante al año 1995, ha hecho uso del material bibliográfico de la **Biblioteca Catalunya** de Peñablanca. Además Daniela a egresado de octavo año de Enseñanza Básica (en Chile los cursos terminan en diciembre y luego del período estival, se inician los nuevos cursos en el mes de marzo), con el promedio de notas más alto de su escuela.

El "Proyecto Peñablanca" apoya a muchos niños y niñas como Daniela, al mismo tiempo da acceso a la cultura a mujeres y hombres como los padres de Daniela.

Daniela desea algún día ingresar a la Universidad a estudiar Derecho, es fácil reconocer en ella aptitudes para lograr alcanzar sus aspiraciones, pero sin embargo su situación económica será una gran limitante. En la actualidad la beca que entrega el gobierno para estudiar en la universidad a niñas como Daniela, alcanza aproximadamente 63 dólares al mes, siendo el arancel mensual de una carrera como Derecho, del orden de los 200 dólares. Todo esto sin tomar en cuenta que dicha beca cubre sólo un 20% de los jóvenes que la solicitan.

Daniela, pese a las condiciones adversas de su situación económica, tiene esperanzas en el futuro... Hoy, entre muchos apoyos, ha encontrado la Biblioteca Catalunya. Mañana a lo mejor encuentra otras instancias, a través de las cuales y al igual que mucha de la juventud de América del Sur, le tuerzan el brazo a la sociedad neoliberal que hoy los margina.

Guillermo Rompentín.
Peñablanca, Chile.

Paraguai:

INJUSTÍCIA I POBRESA

A Paraguai s'està produint un clar retrocés en matèria de Drets Humans, d'acord amb un informe del Comitè d'Esglésies per Ajudes d'Emergències (CIPAE), organisme integrat per diferents agrupacions religioses.

Violacions dels drets humans per part dels poders públics,

corrupció generalitzada i drets

socials sense

atenció són els

principals pro-

blemes denunciats.

Malgrat que el

govern utilitza

un llenguatge

que reflecteix

una posició de

respecte envers

els drets civils, la

veritable realitat

és molt diferent.

Detencions sense

ordre judicial, inter-

ferències arbitràries

en la intimitat, vio-

lacions de corres-

pondència, espio-

natge telefònic,

són activitats quo-

tidianes.

D'acord amb la infor-

mació donada pel

CIPAE, els sectors

econòmicament

potenters gaudeixen

al Paraguai de total

impunitat en invalidar

l'acció de la justícia gràcies a la

corrupció que ells mateixos han propi-

ciat.

El CIPAE denuncia serioses deficiències en matèria de salut, educació i habitatge. Segons l'informe, el 10 % de la població paraguaiana s'apropia del 42 % de la riquesa social, mentre que el 40 % de la població rep tan sols el 10% d'aquesta riquesa. Aquesta desigual distribució de la riquesa social explica que un 54 % de la població estigui en clara situació de pobresa i un 34 % pateixi indigència.

(Notícies Aliadas)

REPRESSIÓ A GUINEA EQUATORIAL

El caràcter brutalment repressiu del règim que el president Teodoro Obiang dirigeix a l'excolònia espanyola de Guinea Equatorial sembla que ni tant sols s'intenta dissimular en un moment en què el país acapara l'atenció de l'opinió pública internacional, poc després d'haver celebrat unes eleccions que han estat qualificades de farsa i gest inútil de maquillar una dictadura inflexible.

El passat 18 de març el dirigent opositor guineà Amancio Gabriel Nsé, que s'havia d'haver presentat a unes eleccions presidencials, que finalment van ser boicotejades per tota l'oposició perquè no garantien un resultat net, va ser detingut en un control policial de Niefang i va ingressar a la presó de Bata, on va ser torturat per les autoritats policials. Diversos testimonis han assegurat que els continuats cops que li van donar als peus a Amancio Nsé l'endemà mateix de la detenció li impedièren de caminar. Uns dies més tard el líder opositor va ser interrogat per un grup encapçalat pel comissari Diosdado Nguema Eyi, el qual va impedir que un familiar de l'empresonat, Genaro Ona, li fes arribar el menjar. Segons informa Alfonso Armada a El País, Nguema va llençar a les escombraries el menjar i va apallissar Ona als peus.

L'arquitecte Amancio Nsé es troba encara encadenat en una cel·la de amb prou feines un metre quadrat sense llum i en pèssimes condicions higièniques.

El Ministeri d'Afers Exteriors espanyol i l'ambaixada espanyola van optar per una via discreta que podia resultar més efectiva a l'hora d'aconseguir l'alliberament d'Amancio Nsé. En aquest context, el president francès Jacques Chirac ha enviat felicitacions a Teodoro Obiang per la seva investidura com a president després de les eleccions celebrades el passat 25 de febrer, que oficialment van donar el 99 per cent dels vots a l'actual president.

En un posterior informe presentat a

Ginebra per la Comissió de Drets Humans de l'ONU, Alejandro Artucio fa constatar que "les eleccions presidencials guineanes no constitueixen la lliure expressió política dels ciutadans i les mesures adoptades pel Govern van acabar per treure a l'acte electoral tota naturalesa pluralista". També es critica que durant els comicis Obiang va impedir la presència de representants de l'oposició.

Després de sortir de la presó i sotmès únicament a un arrest domiciliari, el passat 26 de març el jutge va posar definitivament en llibertat Amancio Nsé. En una entrevista concedida a El País, aquest va denunciar posteriorment les tortures que el govern aplica "tots els dies a la gent" i les "detencions arbitràries", alhora que manifestava que "no hi ha hagut procés de democratització" i que Obiang busca "mantenir-se en el poder".

UNA BONA NOTÍCIA PER A L'ÀFRICA

No totes les notícies que parlen del continent negre són desmoralitzadores. L'Organització de les Nacions Unides (ONU) acaba de llançar una iniciativa de proporcions inèdites destinada a fomentar inversions i millores sensibles principalment en els àmbits de l'ensenyament i la salut, però també pel que fa a l'administració pública, la seguretat alimentària, l'aigua i el sanejament, la pau i la informàtica.

El volum del projecte és de 25.000 milions de dòlars (3,125 bilions de pessetes) que sortiran en un 80 per cent d'una millor distribució dels fons de què disposa l'ONU i els seus organismes.

Una xifra que vol ajudar l'Àfrica Subsahariana a sortir del pou cada cop més profund, que està relegant els seus 700 milions d'habitants a quedar-se al marge del tren del progrés i del desenvolupament en el marc de l'economia mundial.

El president de l'ONU, l'egipci Butros-Gali, està decidit a ajuntar els esforços de l'Organització Mundial de la Salut (OMS), la UNICEF, la UNESCO, l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR) i l'Organització per a l'Agricultura i l'Alimentació (FAO). Un dels objectius principals és fomentar la inversió del sector privat i convidar els governs a dedicar més partides pressupostàries a aquestes àrees. Butros-Gali s'ha compromès personalment a efectuar un seguiment atent al desenvolupament d'aquesta iniciativa, amb un termini de realització que abasta els pròxims 10 anys i estarà sota les directrius del Banc Mundial.

Més d'un cinquanta per cent dels fons seran destinats a projectes educatius, atès que l'Àfrica és un continent jove amb aproximadament la meitat de la seva població menor de 15 anys i se'n vol assegurar l'educació bàsica. D'altra banda, un dels problemes del continent és que es calcula que la meitat dels adults africans són analfabets i sense cap capacitació professional.

En l'àmbit sanitari, els reptes més importants són el gran índex de mortalitat per manca dels serveis bàsics, el paludisme o malària, una malaltia endèmica transmesa per un mosquit que causa 1.800.000 morts cada any, i les malalties de transmissió sexual. Una de les dades més dramàtiques és que el 60 per cent de la població mundial que està infectada pel virus de la SIDA es troba a l'Àfrica. Altres malalties que es podrien eradicar són la tuberculosi i altres causants de l'elevada mortalitat infantil (5 milions de menors de cinc anys cada any).

Aquest document l'hem tret del butlletí informatiu del "Jesuit Refugee Service" de març de 1996

International TO CAMPAIGN BAN LANDMINES

Sabías que ...

- hay 110 millones de minas AP sembradas en 64 países, listas para explotar y 100 millones de minas AP almacenadas para ser vendidas
- cada año se fabrican 25.000.000 más
- los principales países productores de minas AP son, por orden de importancia: China, Italia, Rusia y USA.
- las empresas españolas que fabrican minas son: Explosivos Alaveses (EXPAL), Unión Española de Explosivos y Explosivos de Burgos.
- hay 340 modelos diferentes de minas AP, algunas en forma de juguete (las "minas-mariposa") para atraer a los niños
- una mina AP corriente vale entre 300 y 1.000 pts, pero desactivarla cuesta 100.000 pts.
- en Angola y Camboya, hay más minas que habitantes (10 millones en cada país)
- en Camboya, las minas AP han matado y/o mutilado a más personas en 3 años de paz que en 15 años de guerra civil
- cada mes, las minas AP provocan en el mundo cerca de 1.400 muertes y unas 800 mutilaciones
- antes, las minas AP se colocaban a mano, mientras que hoy se tiran desde un helicóptero a 10.000 por hora
- los campos de cultivo, los caminos de las aldeas, los pozos de abastecimiento de agua, los bosques están sembrados de minas para aterrorizar a la población civil y hundir la economía del país, una vez se ha llegado a la paz
- las minas AP permanecen activas entre 25 y 50 años
- en un año, la ONU desactivó 100.000 minas, con un coste de 8.500 millones de pesetas, pero durante el mismo año se sembraron dos millones de minas AP más.

CAMPAÑA MU CONTRA LAS MINAS AN

HISTORIA DE UNA GUERRA SILENCIOSA QUE NO TIENE FIN

- 1949:** 180 Estados se adhirieron a la Convención de Ginebra sobre el uso de armas convencionales.
- 1977:** 130 Estados firmaron 2 Protocolos Adicionales que, en términos muy generales, insisten en la restricción del uso de ciertas armas dañinas o de efectos indiscriminados para la población civil.
- 1980:** La ONU convocó la Convención sobre ciertas armas convencionales ("Convention on Certain Conventional Weapons"-CCW). El título completo era Convención de las Naciones Unidas sobre prohibición o restricción en el uso de ciertas armas convencionales que pueden mutilar o ser excesivamente perjudiciales o tener efectos indiscriminados: minas antipersonales, bombas-trampa, bombas-racimo, bombas incendiarias. En la Declaración final, 54 Estados firmaron un compromiso sobre el uso indiscriminado de estas armas. Ni una palabra sobre su prohibición.
- 1995:** Se reunieron en Viena (25 de septiembre al 14 de octubre) representantes de 80 países y de 70 ONGs para la Primera Revisión de la Convención de las N.U. sobre el uso de ciertas armas convencionales o Convención sobre armas inhumanas. Los resultados fueron decepcionantes:
- * sólo se acordó la prohibición del uso de bombas-láser, diseñadas para dejar ciego al enemigo
 - * las cuestiones técnico-militares primaron sobre las razones humanitarias que urgían la prohibición total
 - * sólo 19 países se mostraron de acuerdo con una prohibición total de las minas AP
 - * India, China, Pakistán y México se opusieron a que se extendiera la normativa vigente sobre minas AP a los "conflictos internos" (hoy los más numerosos) y, junto con Rusia, se opusieron también a la "verificación y cumplimiento" de los acuerdos con el pretexto de ser una ingerencia en los asuntos internos de un Estado soberano
 - * China e India se opusieron a la necesidad de que las minas AP contengan un mínimo de gramos de metal para que puedan ser detectables
 - * China, Rusia y Pakistán se opusieron a que se añada a las minas AP un dispositivo para su auto-destrucción o desactivación en un período de tiempo (de 30 a 120 días)
- 1996:** se continuó en Ginebra (del 15 al 19 de enero) la Revisión sin nuevos resultados. Entretanto:
- * 25 Estados (entre ellos España) mantienen una moratoria de exportación de minas AP
 - * Bélgica es ya el primer país que ha aprobado una Ley (09/03/95) de prohibición total de fabricación, venta, exportación y uso de minas AP
 - * Cuatro nuevos países: Canadá, Suiza, Filipinas y Francia se han unido a los que abogan por una prohibición total de las minas AP y así suman ya 22 países. El Estado español todavía no se ha pronunciado.
- 1996:** del 22 de abril al 3 de mayo se va a tener en Ginebra, la tercera sesión.

CAMPAÑA MUNDIAL ANTIPERSONALES

PP, PSOE e IU en favor de la prohibición total de minas AP

Estos tres Grupos Parlamentarios presentaron, en diciembre de 1995, sendas proposiciones no de Ley en el Congreso para que España renuncie definitivamente a la fabricación, almacenamiento y exportación de minas terrestres antipersonales.

“ El Pleno del Congreso de los Diputados, en su sesión del día de hoy(...) ha acordado lo siguiente:

1. El Congreso de los Diputados insta al Gobierno a que, en el ejercicio de la Presidencia de la Unión Europea, impulse una serie de acciones, cuyo fin último debe ser la prohibición por parte de todos los países de la comunidad internacional, del diseño, producción, despliegue, uso y comercio de minas antipersonal.

2. El Congreso de los Diputados insta al Gobierno a que adopte, indefinidamente, una moratoria referida a la prohibición de la exportación y fabricación de minas antipersonales no detectables y se prohíba la exportación de todo tipo de minas (...)

3. El Congreso de los Diputados pide al Gobierno que, durante la Presidencia Europea, acelere los procedimientos oportunos de cara a que la Unión Europea adopte también una moratoria indefinida relativa a la exportación de todo tipo de minas antipersonales, sus componentes y tecnología.

4. El Congreso de los Diputados sugiere la modificación del actual Protocolo II de la citada Convención, al objeto de que se extiendan a los conflictos internos las limitaciones de la misma, se cumpla la exigencia de la señalización e identificación de las zonas minadas y se prohíba el uso de las minas indetectables (...)

5. El Congreso de los Diputados insta al Gobierno a que, en los distintos foros internacionales, así como en sus relaciones bilaterales, promueva la incorporación de países que todavía no lo hayan hecho, a la “Convención sobre

“Creemos que no es plausible una solución técnica a la crisis de las minas antipersonales. Nosotros ansiamos que llegue el día en que los Gobiernos se decidan a invertir todas sus energías en la única y verdadera solución al impacto humano, social y económico de las minas: su prohibición total” (Stephen Goose, Director de Programas de Human Rights Watch, en nombre de la Campaña Internacional para la Prohibición de Minas, en la Sesión Plenaria final de la CCW, en Ginebra, 19 de enero de 1996).

armas dañinas”, y apoye la universalidad de la adhesión a la misma.

6. El Congreso de los Diputados insta al Gobierno a que, con cargo a los presupuestos de Cooperación y Ayuda al Desarrollo, se incremente sustancialmente la actual participación en la financiación de programas de desminado promovidos por la ONU (...)

Palacio del Congreso de los Diputados,
a 12 de diciembre de 1995.

Diversas ONGs del Estado Español se unen a la Campaña Mundial por la prohibición total de las minas AP

En mayo de 1995, en la sede de UNICEF de Madrid, nos reunimos: ACNUR, CEAR, MSF, UNICEF, MANOS UNIDAS, GREENPEACE, INTERMON, SERVICIO JESUITA A REFUGIADOS y ACADICA para coordinar el trabajo en pro de la abolición total de las minas AP y unirnos así a la Campaña Mundial.

Las acciones acordadas y realizadas hasta hoy, han sido:

* Publicación de un MANIFIESTO dirigido al Gobierno y a la opinión pública nacional

* Solicitud de entrevistas, aún pendientes, al Presidente del Gobierno, Ministerio de Asuntos Exteriores, Ministerio de Defensa y Delegación representante española en Viena

* Edición próxima de un póster y un tríptico informativo sobre las minas AP para sensibilizar a nuestra sociedad.

13.200 personas más han muerto o han quedado amputadas desde el final de la reunión de Viena...

Normativa Internacional vigente sobre minas AP

- * sólo pueden ser usadas en conflictos internacionales
- * contra un ejército enemigo
- * con mapas descritos de los lugares minados
- * han de ser de metal (detectables)

Uso actual de las minas AP

- * en los 50 conflictos internos que hay en el mundo
- * contra la población civil (90% de sus víctimas)
- * sin mapas de lugares minados
- * detectables e indetectables (de plástico)

CAMINS A LA RÀBIA I LA TRISTESA

Antoni Dalmases*

La gent que llegim els diaris i fem els possibles per entendre'ls ens trobem literalment desbordats per la tristesa i la ràbia. Constatar la deshumanització, si hom no és del tot insensible i cínic, produeix un veritable dolor que hem de mitigar cada dia, per poder sortir al carrer i treballar com si res, perquè costa molt d'acceptar que hem fracassat tant. Bòsnia, el Txad, Txetènia, el Kurdistan, els Tàmils i el que tenim aquí al costat mateix i no sabrem fins que algú no vulgui...

La generació que mou els destins del món, la meua, és aquella mateixa que abans, de jove, deia que volia enderrocar el mal i la injustícia, establir un nou sistema de valors en el qual no hi tinguessin espai la hipocresia, l'explotació i la tirania del diner. Cada vegada que hi penso, em ve al cap aquella idea segons la qual "en la vida, com en el teatre, s'entra per l'esquerra i se surt per la dreta". És una evidència cruel, tot i que els conceptes "esquerra" i "dreta" ja són, potser, invàlids per definir un espai ideològic-anímic. Avui el món no és ideològic, sinó pragmàtic en la seva versió economicista. Les paraules d'Antonio Machado, mal llegit, pel que sembla, situen en el seu lloc el que vull dir que ens passa: "El pragmatismo es la religión natural de casi todos los granujas".

Hem perdut pel camí –quin camí? cap a on va?–. Per molts i diversos motius, el sentit de la justícia i de la fraternitat que abans crèiem realitzables des de posicions polítiques s'han diluït en el pragmatisme de l'immediat. L'escampada ha estat espectacular, de manera que cal tornar al principi, demostrada la inoperància de la via. La política és administració cega, amb finalitats sovint inconfessables i immediates, lluny d'aquells propòsits nobles. El camí majoritari ha estat deixar la política a mans dels professionals de l'administració, als "tècnics", i tornar-se'n cap a casa, a cuidar l'hortet particular. Perduda l'empenta, intangible la utopia, la lluita àrdua és un record juvenil: ja tenim "tècnics". És

una sortida comprensible, humana. Però queda el camí del mig, el que ara es coneix amb el nom de les ONG, grups de voluntaris amb finalitats concretes i precises, moguts per un sentit humanitari de la vida, que intenten pal·liar els dèficits escandalosos que la política, reconvertida en mercat, no tan sols es nega a canviar, com creïem que havia de fer, sinó que s'obstina a mantenir, en el seu grau màxim de perversió. I aquestes ONG, no pas desprovistes d'ideologia –com ja tothom deu haver observat–, filles d'aquelles inquietuds d'abans i de sempre, empenyen des de posicions humanitàries els governs i els poders que es mouen per interessos ocults, d'ideologies inconfessables.

La funció de les ONG, doncs, al meu entendre, sembla avançar inevitablement cap a una politització progressiva, no tant entesa com la lluita pel control del poder, sinó com la forma d'arbitrar l'administració dels polítics, de conduir-los. Mentrestant, és clar, els problemes immediats s'han d'afrontar (tampoc no ho fan els polítics!), convé intervenir, fer campanyes, mobilitzar. I, sobretot, estar sempre en una postura d'alerta, d'informació, de denúncia constant, per mantenir l'esperit crític sota l'únic paràmetre vàlid, que potser molts anys de franquisme i de lluita política estranya ens van deformar: el que és humà, el que va a favor de la vida dels qui pateixen, dels drets dels més explotats i dèbils, és raonable, ho digui qui ho digui, sigui del color que sigui, porti la bandera que porti.

A vegades, i que qui sigui em perdoni el sacrilegi, he pensat que les ONG tenen el perill de caure a mans de "redemptors" i il·luminats (-ades, que escriuen ara...), de gent desvagada, sense lloc on abocar l'emotivitat i que troben la seva raó de ser en aquesta forma extrovertida del que anomenen "realització". Amb aquests, també, alerta!, perquè poden acabar esdevenint els "professionals de la caritat", com els altres ho han estat de la política en la seva forma

DES DE LA JUNTA...

Un cop a l'any passem comptes en l'Assemblea de socis: balanç de l'any anterior i pressupost del proper. És un exercici ordinari de democràcia pel qual els socis decideixen la política econòmica de l'entitat.

Aquest any es preveu que amb els diners de les quotes cobrirem un 74% del pressupost aprovat. El 26% restant es cobrirà amb diferents aportacions que ja tenim assegurades.

Estem satisfets del nivell d'independència assolit, però no volem quedar-nos aquí. Tenim molts projectes en cartera que anirem endagant en la mida que trobem més persones i més recursos econòmics. Seguim apostant per fer de la Lliga una Organització No Governamental bàsica formada per homes i dones descontents amb la injusta distribució de la riquesa entre els pobles de la Terra.

Des d'aquest racó del Vallès, amb els mitjans que siguem capaços de tenir, però amb tota contundència, apostem per seguir construint la LLIGA com un espai de trobada per a l'estudi i el debat dels problemes de fons i també el lloc on programar activitats de sensibilització i cooperació directa. Aquesta és la nostra aportació cívica.

més baixa.

Ens queda, doncs, el sentit crític, que cal tenir sempre esmolat i a punt, perquè és l'única arma, potser, que ens permet l'equilibri, que ens salvarà i que donarà camins polítics, en el bon sentit del terme, a la ràbia i la tristesa.

*Antoni Dalmases, és escriptor i professor de Llengua i Literatura Catalanes.

ELS DRETS LINGÜÍSTICS

La Lliga dels Drets dels Pobles participa com a entitat col·laboradora en la Conferència Mundial sobre els Drets Lingüístics que tindrà lloc a Barcelona els dies 6, 7, 8 i 9 de juny. L'objectiu és proclamar una Declaració Universal sobre els Drets Lingüístics, elaborada per un equip d'experts juristes i sociolingüistes, que compti amb el consens d'experts d'arreu del món i representants d'ONGs internacionals interessades en el tema. Es tracta d'una iniciativa del Centre Català del PEN i CIEMEN, amb el suport del Centre Unesco de Catalunya, la Fundació Bofill i la Fundació pels Drets Col·lectius dels Pobles. A la llista provisional de col·laboradors ja s'hi han adherit 30 entitats, que com la Lliga, tenen dret a presentar propostes o esmenes a la Declaració, que actualment es troba en el desè redactat. Un cop aprovat el text, les entitats col·laboradores es comprometen a difondre el text entre els seus socis, simpatitzants i mitjans de comunicació de la seva àrea geogràfica.

Aquest és el segon cartell-mapa sobre pobles del món editat per la Lliga.

CARTELL - MAPA I DOSSIER DIDÀCTIC

El Seminari Permanent d'Educació de la Lliga té a disposició de qualsevol persona que ho desitgi dos nous materials didàctics: el cartell-mapa "Pobles del Magrib" i el dossier "Saguia el Hamra y Río de Oro", de Pilar Abad i Maria Soler. El mapa és gratuït i va acompanyat d'un quadricèptic amb informació comple-

mentària, propostes de treball a classe i bibliografia. Té unes dimensions de 50x70cm aproximadament. Pel que fa al dossier didàctic "Saguia el Hamra y Río de Oro" es ven a 700 ptes. Està adreçat principalment als professors de secundària que vulguin conèixer millor la problemàtica del Sàhara Occidental, qüestió que no sol aparèixer als llibres de text. Al llarg de 96 pàgines, el dossier proporciona informació sobre el mitjà físic, el resum de la història del Sàhara i la descripció de la situació actual.

JORNADES INDIGENISTES

El Grup Yurimaguas de la Lliga organitza unes Jornades indigenistes del 14 al 21 de maig. L'objectiu és obrir un espai de formació, debat i intercanvi entorn al món dels indígenes, que apropiï les realitats d'aquests pobles. Per fer-ho, es comptarà amb dues persones de l'equip de Yurimaguas que han viatjat per primera vegada al nostre país. Els actes consistiran en la conferència "Els indígenes de Chiapas avui", a càrrec d'Iñiqui García (membre del Colectivo Solidario Rebelde Zapatista) que tindrà lloc el dimarts 14, a 2/4 de 8 del vespre al Casal Pere Quart; un taller de cuina equatoriana en què s'elaborarà un sopar que es compartirà entre els assistents (el dissabte 18) i una sessió de cinefòrum el dimarts 21, a 2/4

de 8 del vespre al Casal Pere Quart amb la pel·lícula "La abuela" dirigida per Idrissa Ouedraogo (Burking Faso, 1989).

ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ EDUQUEN?

El nombre de persones que es fan aquesta pregunta va creixent, segons ho demostra el gran èxit que ha tingut la nova edició del curs "La tasca educativa dels mitjans de comunicació". Dirigit pel professor i periodista Quilo Martínez i organitzat pel Seminari Permanent d'Educació de la Lliga, l'objectiu del curs era descobrir els mecanismes interns dels mitjans de comunicació, esbrinar quins dels seus elements poden dificultar la tasca educativa i quins recursos es poden aplicar per utilitzar la premsa en l'aprenentatge escolar.

PREMIS DE REDACCIÓ

Els guanyadors del concurs de redacció "Què vol dir ser solidari?" es donaran a conèixer durant la segona quinzena de maig. El concurs està organitzat pel Grup Xile de la Lliga i adreçat a joves de 12 a 14 anys. Actualment, el jurat està treballant per decidir quins són els tres millors treballs d'entre tots els exemplars presentats per les diverses escoles de la comarca. Els premiats rebran 10.000 ptes en llibres i una peça d'artesanía llatinoamericana.

RETALLS DE PREMSA

L'OBRA QUE CANVIARÀ L'ÍNDIA

Un dels plans hidràulics més ambiciosos del planeta ha rebut finalment el vistiplau. Des que l'abril de 1987 el govern del desaparegut primer ministre Rajiv Gandhi va donar la seva aprovació al Pla Sardar Sarovar, al riu Narmada, els tres Estats compromesos amb el projecte, Madhya Pradesh, Gujarat i Maharashtra, han donat llum verda a una de les obres que inevitablement donaran una nova imatge al rostre de la Terra, que té com a punt culminant una monstruosa presa, una taca grisa de ciment que canviarà no sols la fesomia de l'Estat indi del Gujarat, sinó la vida dels seus habitants. El desastre ecològic i els desplaçaments en massa de milers i milers d'aborígens són només alguns dels efectes devastadors del "progrés" que han portat a aquestes terres frontereres amb el Pakistan.(...)

Gairebé tots el 70 milions d'indígenes que viuen als boscos de la nació índia s'han mantingut terriblement actius durant dècades defensant l'ecosistema (...). Estadístiques oficials xifren en centenars els indígenes evacuats i els que han buscat nous assentaments al voltant del riu. (...). El problema bàsic és la terra. No hi ha terreny fèrtil disponible per ubicar els desplaçats (...). Molts acabaran augmentant encara més els ja superpoblats slums de les gran ciutats, els focus barraquistes on les condicions són miserables i vomitives (...). Discriminats pels qui els envolten, es prestaran a l'explotació i a les demandes sense escrúpols de les màfies organitzades.(...)Els gran projectes hidroelèctrics prometen ser la clau econòmica dels països en desenvolupament, irrigar milions

d'hectàrees i donar suport elèctric a les zones més pobres. Però darrere d'aquest "desenvolupament", al qual se sumen organismes internacionals com el Banc Mundial i diversos països occidentals, queden amagades la suor, la sang i les llàgrimes dels qui conserven una estreta relació amb la terra, de milions de famílies tribals que veuen amenaçada la seva pròpia supervivència. (...).

AVUI 17 de març de 1996

VÍCTIMES I BOTXINS

A Bòsnia-Herzegovina, l'assassí acudia a la feina amb entrepà i horari. Escalava els cinc o sis pisos d'un edifici desdentat del barri de Grbavica, en el Sarajevo ocupat pel serbis i escollia l'angle millor (...). Ell també és un criminal de guerra. Però el seu nom mai serà conegut pel Tribunal Internacional de l'Haya. Aquest es dedicarà només a les gran matances: Brcko, Srebrenica, Sarajevo, Prjedor, Foca, Gorazde, Mostar ... o la última de Mrkonjic Grad, on els serbis són víctimes. "Tots són iguals. Tots han comès atrocitats". Aquesta va ser la frase favorita dels comandaments de l'ONU a Bòsnia. I ho és també dels de l'OTAN encarregats d'aplicar els acords de Dayton. L'estadística els desmenteix. Dels 200.000 morts i dels més de dos milions i mig de refugiats i desplaçats, la majoria són bosnis-musulmans. La neteja ètnica, el gran invent d'aquesta guerra és, sobretot, una aportació sèrbia, aplicada amb entusiasme similar aquest estiu per l'Exèrcit regular croat en la conquesta de la Krajina. Dels 57 inculpats pel Tribunal de La Haya, 46 són serbis de Bosnia, 8 croats i 3 musulmans. Aquest és el veritable podi del terror.(...)

EL PAÍS, 7 d'abril de 1996

UN LLIBRE, UNA AUTORA EL PODER OLVIDADO

Las mujeres ante un Islam en cambio

"Me pregunto hasta cuándo este mundo árabe, a punto de entrar en el siglo XXI, podrá permitirse el lujo de bloquear el diálogo entre el Estado y la juventud, en general, y las mujeres, en particular. ¿Hasta cuándo los políticos árabes mantendrán vivo el sueño de la mujer obediente, modesta y resignada con la cabeza caída como víctima, cuando ellas no sólo han dejado de vivir sus papeles tradicionales, sino incluso han abandonado las fantasías tradicionales de los hombres?"

No comprendí el misterio de la hostilidad estatal hacia la mujer hasta que estalló la Guerra del Golfo. Fue entonces cuando vi claramente que no se trataba de una guerra contra la feminidad sino de una guerra contra la democracia"

Editorial Icaria.

Barcelona 1995, 203pp.

FATIMA MERNISSI

Estudió ciencias políticas y sociología en la Universidad Mohamed V para luego completar sus estudios en Estados Unidos.

Actualmente se dedica a la investigación en el Centre Universitaire de Recherche Scientifique de Rabat. Autora de numerosas publicaciones, entre sus libros cabe destacar: Women in Political Space in a Muslim Society, The Woman in the Muslim Unconscious, Beyond the Veil y Sombras en el umbral.